

látják ezt a kérdést, de én így gondolom. Félek is mindig, hogy sokakat megbotránkoztatok a vélekedésemmel, például az említett könyvemben olvashatókkal.

– *Miért? Hiszen a számvetés, szembenézés, megmagyarázás hangján íródtak.*

– Talán az őszinteséget megérzi és megérti az olvasó, és felment.

– *A másik érdekes vetülete az Ami nincsnek a szerelem és az elmúlás kérdése. Ez a visszatérő téma az ön írásaiban.*

– Szerintem egy író életműve variációk sora.

– *Gyakorlatilag néhány téma érdeklí, és minden írás alkalmával más-más módon járja körbe?*

– Ennyire nem tudatos. Igazából irigylem azokat az írókat, akik történelmi regényt írnak, amelybe biztos, hogy sok mindent belevisznek magukból, de mégsem vetkőznek pőrére. Vagy ott vannak a kimondottan regényírók, történeteket keresnek, s azokat írják meg. Az én mozgásterem bizonyos fokig kissé szűkebb, mert ki

vagyok szolgáltatva saját élmény- és érzélemvilágomnak, csak abból tudok építkezni. Ezért tűnik úgy, hogy sokszor felbuknának ugyanazok a motívumok. De a festők is ezt csinálják...

– *A megírás által a kérdések megismerésére és megválaszolására nyílik lehetősége?*

– Ez egy kaleidoszkóp, mindig más kép jön ki ugyanabból az anyagból. De tulajdonképpen azokkal a színes üvegekkel építkezem, amelyek benne vannak a kaleidoszkópban.

Erős Kinga

SZAKONYI KÁROLY

A sziget

Harmadnapon, amikor már azt hitte, nem bírja tovább a hajóbordán, amire a süllyedés után egy áramlás rásodorta, a távolban meglátott egy szigetet. Hullámok vitték, sodorták a tengeren, amióta csak a vakszerencse és egy örvény a forgatag szélére lökte a mélybe bukó hajótörzs közeléből. Az óceán felszíne elcsendesedett, sehol nem volt már senki, a vízbe fült halászok tetemei odalenn voltak a mélyben, és a bárka roncsai is messzire kerültek, csak ő menekült meg a viharból, s hányódott étlen szomjan a habokban. De harmadnapon, amikor már-már kihunyott lelkéből a remény, meglátta a szigetet. Déli verőfényben pillantotta meg, zöld bokrai és békés ligetei a vakító napban kápráznak tetszetek, de amint egyre közelebb került a parthoz, láthatta, hogy a sziget valóság. Még maradt annyi ereje, hogy erőltlenül bár, de kezével evezve a smaragd fücsomók közül elősárgálló homokpad felé segítse a széles hajóbordát, amin idáig hozta az áramlat.

Ez hát, ami megment, gondolta, ez mégis csak az élet, nem kell elvesznem, kijutok a partra, sós víz marta testem meggyógyulhat a napon, édesvíz enyhítheti szomjamat, a fák gyümölcse éhemet...

Megmenekültem! Gondolta, és kiáltotta: megmenekültem! Megmenekültem és élhetek, hát mégis, mégis...!

Már érezni vélte talpa alatt a földet, a fű selymét, a homok puha melegét, érezni a fák árnyát, a bokrok kínálta ízes bogvókat. A hullámok segítették, a hajóborda széle a partnak ütődött, s ő kinyújtotta kezét, hogy belekapaszkodjon egy vízbe hajló ágba, egy indába, egy fücsomóba. De az áramlat, ahogy a sziget széléhez sodorta, vissza is vetette. Kétségbeesetten evezett kezével újra, és erőfeszítése

nyomán a deszka megint elérte a partot. Azonban amint kapaszkodni akart, ismét ellökődött, és így ment ez hosszadalmasan. Vitte és taszította a hullámzás, és ő egyszer sem tudott megkapaszkodni, hogy kijusson a szigetre.

Fogytán fogyott ereje, de a tenger egyre csak játszott vele.

Hát lehetetlen! – nyögte kimerülten. – Lehetetlen, hogy itt vagyok, életben hagyott a sors szeszélye, s most, amikor megmenekülhetnék, a sziget nem akar befogadni!...

Lázasan, cserepes ajakkal, zihálva próbálkozott újra és újra, sírva a dühtől és a fájdalomtól, de hasztalan, nem volt szerencséje.

Befogadnálak – hallotta a sziget hangját káprázatában.

– Befogadnálak, de lásd, a tenger nem akarja. A tenger foglya vagy, magához ránt a tenger. Nálam békében élhetnél, de mit tegyünk, a tenger hatalmas és erős, és akit kiszemelt magának, azt nem engedi. Hajóját összezúzza, őt magát a mélybe rántja...

Hosszan tartott a küzdelem. Olykor azt hitte, győzött, megmenekül, de a szigetre nem jutott föl soha. Csak vágyhatott rá, csak csodálhatta, csak álmodhatott róla.

Álmodott róla akkor is, amikor ötödnap, reménykedése utolsó, mert a halála napján még egyszer felcsillant a sziget fáin a nap aranyló fénye, és a tenger morajlásán is átható madárdal szállt feléje a zöld lombok közül. Azt álmodta, hogy végül is ott van, kipihenheti fáradságait, fejét lehajthatja a sziget selymes fűvére, s boldog lehet, mert teljesült a vágya. Álmodott, így hát nem tudhatta, hogy a tengervíz mosta hajóbordán fekszik, és a feltámadt áramlat egyre messzebb sodorja áhított szigetétől. Nem tudhatta, hogy a halál vár rá, néhány csomónyira a parttól, a reménytelenség okozta halál.

Elveszett ő is, mint ahogy elveszték a hajótörésben társai.

Csakhogy ő látta a szigetet. És majdnem feljutott rá!...